

af det senare slaget räcker det icke med de objektiva förutsättningarna för att få historiens attest på statlig tillvaro. Koreas spår förskräcka och varna. Nationer, som icke funnit eller som förlorat sig själfva, få stå vid sidan af vägen, där världsutvecklingen går fram.

När man håller sådana synpunkter för ögonen, då blir man ingen slaf under nationalkartan, äfven om man inser och erkänner att hon i vår tid måste ligga till grund för den politiska kartan. —

Vi gå nu att besiktiga den gamla kartan ur sålunda fastslagna synpunkter, och skola denna gång icke nöja oss med att studera de tre hufvudkämparnas förhållanden; rekognosceringen själf får ge vid handen, hvar de stora motsatserna yppa sig. I detta hänseende intresserar oss icke så mycket det relativt lätta brott mot nationaliteten, som syndar endast mot dess suveränitetsrätt: de inom Österrike-Ungerns monarki samlade tjeckerna böra a priori icke anses ha gett anledning till internationella förvecklingar, knappast mer än de i ryska väldet samlade letterna m. fl. Här är ju dock det väsentliga, nationens enhet, bevaradt och ingen annan stats rätt kränkt. Svårare blir brottet mot nationalitetsprincipen och mera ömtåligt, när olika stater besitta stycken af samma nation; men allra svårast när en stat ser stycken af sin nation i en annan stats våld. I förra fallet kunna slitningar lätt uppstå, men i det senare måste nationalstaten känna sig ha en direkt